

ԻՐԱԿԱՆԱՅԱՎ

Դեռևս Կազանի գիշերօթիկում սովորելիս Բուտլերովը հրապուրվում էր քիմիայով և օրերով չէր պոկվում խորհրդավոր սրվակներից։ Դրա համար նրան մշտապես պատժում էին։

Մի անգամ խլացուցիչ պայթյուն է լսվում։ Բուտլերովին զտնում են խանձված մազերով ու հոնքերով և նստեցնում մեկուսարան։

Ճաշին դաստիարակները նրան դուրս են բերում ալետեղից և կրծքից կախում մի տախտակ հետևյալ մակագրությամբ՝ «Մեծ քիմիկոս»։ Դիշերօթիկի ղեկավարությունն, իհարկե, չէր ենթադրում թե հեղանակով տրված այդ կոչումը ինչ փայլուն կերպով կարդարացնի իրեն։

Մի անգամ Ֆրանսիական արքան պալատական ալքիմիկոսին ցույց տվեց մի ղեսպանից նվեր ստացած թանկագին տուփը և հարցրեց.

— Իսկ կեղծ շն՝ արդյոք տուփը զարդարող մարդարիտները։

Ալքիմիկոսը տեղնուտեղը պատասխանեց ղիտակի տեսքով.

— Դժվար չէ այդ ստուգել, Ձերդ մեծություն։ Բավական է միայն ընկղմել դրանք թունդ քաջախի մեջ։ Կեղծ մարդարիտներին վրա քաջախն ամենևին չի ներդործում, մինչդեռ իսկականներն անհետ քայքայվում են։

Արքան մտալլվեց ու ասաց.

— Օ, դուք իրոք ղիտակ եք ձեր գործում։ Այդ ղեսպում ինչպե՞ս ստուգել այս մատանու ակի՞ փիրուզայի իսկությունը։

— Ավելի հեշտ, — ուրախ քաջազանեց ալքիմիկոսը, — պետք է այն զցնդ ձիթապտղի լուղի մեջ։ Թակական փիրուզն անմիջապես կփչանա, իսկ կեղծը՝ երբեք։

Ալքիմիկոսը շատ զարմացավ, երբ ղայրացած արքան վռնդեց նրան, սպառնալով մյուս անգամ նրան ոչ միայն ճիպոտահարել, այլև նախօրոք սուղել քաջախի մեջ։

Հեռու-հեռու եվ ՌԱԴԻՈ

Ընկերական մի հավաքում հարավսլավացի կոմեդիոգրաֆ Բրոնիսլավ Նուշիչը այսպիսի բացատրություն տվեց հեռագրի մասին։

— Պատկերացրեք մի մեծ կատու, որի պոչը Ձագրերում է, իսկ ղլուխը Բելգրադում։ Ձագրերում պոչից քաշում են՝ Բելգրադում մկավում է։

— Կավ, — ասացին ընկերները, — իսկ առղի՞տն։ Այդ ղեսպում ի՞նչ է աղիտն։

— Նույն բանը, առանց կատվի։

